

юноши не могат да бъдат полезни ни въ чемъ своему отечеству, незная правилно и совершенно своего отечественаго языка. Они будутъ подобны тѣмъ, которые и нынѣ находятся по Болгаріи, и которые проповѣдуютъ Эллинизмъ, следственнно будутъ заражены Грекоманією въ полномъ смыслѣ слова“.

Селимински ще е билъ живо засегнатъ отъ възраженията на Априлова, показалъ се тѣй категориченъ въ схващанията и препоржкитѣ си. И отъ собственъ опитъ той е долавялъ безплодността на грѣцкото учение, пѣкъ и доста други примѣри сж го убедили, колко правъ е Априловъ, когато изисква настойчиво отказъ отъ грѣцката филология и проучване на славянската, съ огледъ да се издигне бѣлгарската речъ до органъ на книжнината и образованието ни. Въздавайки въ мемоаритѣ си отъ 1855 г. похвала на Априлова за тѣй полезнитѣ внушения, Селимински привежда като доказъ за тогавашната погрѣшна насока на езиковото обучение два твърде поучителни случая. Първо, този съ Антонъ хаджи Кринчовъ, сливенецъ, „изхабилъ цѣлото си юношество и цѣлото богатство на баща си, за да изучи грѣцки езикъ“ въ Цариградъ, при многоучения Николай. Като се завърналъ въ родния си градъ презъ 1810 г., този Антонъ Кринчовъ отворилъ грѣцко училище, за да просвещава младежитѣ, но скоро трѣбвало да се убеди, че „сѣе върху скали“, превеждайки отъ старогрѣцки на новогрѣцки, безъ да бжде разбираенъ, понеже младежитѣ не знаели нито дума грѣцка. Следъ като опиталъ щастието си като учителъ и въ гр. Ямболъ, Антонъ доброволно напустналъ отечеството си, заминалъ за Мала-Азия и починалъ въ Бруса, въ окаяно материално положение и като жертва на своята грѣкоманія. Вториятъ случай се отнася до Иванъ Сотировъ, сжщо сливенецъ, и то студентъ по грѣцка филология въ Атина отъ 1843 до 1846 г. Завършилъ образованието си, той се завърналъ въ родния си градъ, но „никой не го попиталъ, каква стока е донесълъ“. Отъ гладъ щѣлъ да умре, ако не се билъ прибралъ при владиката Поликарпъ въ Галацъ, неговъ приятелъ. Сжщата участь сполетѣла и братята Михаилъ и Симеонъ Христиди отъ Стара-Загора, които достигнали съ своя грѣцки езикъ да нѣматъ и насжщния си хлѣбъ въ Влашко. И превеждайки тѣзи примѣри, Селимински заключава: „Азъ самъ,